

Delilik

– Eyüp Konak · 27 Nisan 2014

O gün, günlerden herhangi bir gündü.
Duyulması zor bir yokluğun ayak sesleri içimdeydi.
Küllüğümde 3 tiryakinin dolduramayacağı kadar izmarit,
Odam ise, sis bombası atılmış gibi duman içindeydi.
Gözlerime biber gazı atılmıştı sanki yağ doluydu.
Biraz tedirginlik biraz da korku vardı o yoktu.
Her neyse bunların benim konumla hiç bir alakası yok.
Ben sadece, sadece ona seni özledim diyecektim.
Özledim diyecektim. Ecel gelmeden sen gel diyecektim.
O, telefondaki orospu aradığınız kişiye ulaşılmıyor demeseydi eğer.
Her neyse bunlarında benim konumla hiç bir alakası yok.
Ben sadece, sadece ona seni özledim diyecektim.
Unutma beni diyecektim, beni hep kalbinde hisset diyecektim.
O kahrolası unut beni diye şarkı çalmasaydı eğer, Taşı bana attı gibi gelmişti.
Sanki o radyoda söyleyen oydu ve unut beni diyordu.
Aslında bunlarında benim konumla hiç alakası yok.
Ben sadece, sadece ona seni özledim diyecektim.
Aradığımı bulacaktım yani onu. Aşk doğru adresi verseydi eğer.
Aslında bunlarında benim konumla hiç bir alakası yok.
Ben sadece, sadece ona seni özledim diyecektim.
Bulutları uçan kuşları gökyüzünü değil, O gül yüzünü özledim diyecektim.
Bir kere şu örümcek ağı tutmuş kapımı çal diyecektim.
Senin bu yokluk. Benim varlığına dair hiç bir şeyim yok diyecektim.
İşte bütün mesele bu doktor.
Özlem mi? Aşk mı? Şizofrenlik mi?
Bana bir tanı koyun doktor.
Hiç biri beni tanımıyor.
"keşke"lerim sıralanıyor ardı sıra.
Yağmur damlalarına gizlediğim o insanı,
Güneş ve bulutlar ortak olup, Buharlaştırdı sanki.
Hayır diyorum Kabul edilemez uzaklığı,
sessizliği. Onun başka bir hayali kurması kabul edilemez.
Şimdiden sonrası yok, saat her zaman ölümü gösteriyor doktor.
O yüzden müsaadenle zamana ayak uydurayım doktor...

Eyüp Konak